

Sygn. akt II UK 144/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt III AUa 91/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku –
wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16
października 2014 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 i
art. 51 w związku z art. 2 pkt 2 i pkt 3 oraz art. 3 stawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o
emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 965), przez błędną
wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w okolicznościach sprawy, a mianowicie
przez przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że wnioskodawca spełnił wymóg
posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych, uwzględniając okresy pracy
wykonywanej we wskazanych okresach, bowiem w tych okresach wnioskodawca
był zatrudniony za pośrednictwem M. (na stanowisku oficera lub kapitana), co w

konsekwencji skutkowało stwierdzeniem, iż ubezpieczony M.W. nabył prawo do emerytury pomostowej.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono tym, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w praktyce przy ich stosowaniu, a mianowicie: czy wobec treści art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 51 i 4 ustawy o emeryturach pomostowych można zaliczyć do okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy, okres pracy marynarza, wykonywanej u armatora zagranicznego, do której został skierowany przez pośrednika, a nie płatnika i czy taki marynarz jest w kręgu podmiotów uprawnionych do ubiegania się o emeryturę pomostową na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że podstawowym celem instytucji przedsądu jest rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; oraz z 9 listopada 2005 r., V CSK 70/05).

Sformułowana przez skarżącego kwestia - przedstawiana jako istotne zagadnienie prawne - została już rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy. Jak wynika z ugruntowanego w tej mierze stanowiska, przy miarodajnych ustaleniach faktycznych, z których wynika, że ubezpieczony był kierowany do prac na statkach morskich u armatorów zagranicznych i opłacono za niego składki na ubezpieczenie społeczne bądź też opłacał dobrowolne składki na pracownicze ubezpieczenie społeczne, nie powinno być sporu, że jego okresy za granicą u armatorów zagranicznych były okresami wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach (por. wyroki: z dnia 21 stycznia 2010 r. II UK 162/09, LEX nr 583806; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 286/09, LEX nr 602705; z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10, LEX nr 589882; z dnia 8 marca 2003 r., II UK 196/02, OSNP 2004 nr 8, poz. 144; z dnia 12 lipca 2011 r., II UK 382/10, OSNP 2012 nr 17-18, poz. 221). W wyroku z dnia 14 maja 2014 r., II UK 465/13 (LEX nr 1475169) Sąd Najwyższy stwierdził, że dla oceny prawa wnioskodawcy do emerytury pomostowej, nie ma przesądzającego znaczenia, że pośrednik kierujący do pracy za granicą nie jest płatnikiem składek, o którym mowa w art. 2 ustawy pomostowej oraz nie jest podmiotem uprawnionym do wystawienia zaświadczenia, o jakim mowa w art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych. Zaświadczenie takie służy do ustalenia tzw. faktów ubezpieczeniowych - okresów pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze przypadających przed dniem 1 stycznia 2009 r. i stanowi podstawę do przyjęcia, że okresy pracy w nim podane są okresami pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, przy czym dla uzyskania uprawnienia do emerytury pomostowej istotne znaczenie ma fakt wykazania (udokumentowania) pracy w warunkach szczególnych, zaś mniejsze czy zaświadczenie o pracy w takich warunkach wystawił płatnik składek, będący pracodawcą w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych.

Zgodnie z ustalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego potrzeba wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecnictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zachodzi wtedy, kiedy jego niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecnictwie bądź kiedy przepis ten nie doczekał się wykładni w kierunku wskazywanym przez skarżącego (por. postawienia Sądu Najwyższego: z dnia 13

czerwca 2008 r., III CSK104/08, LEX nr 42436, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231).

Przytoczone wyżej jednolite orzecznictwo nie potwierdza potrzeby wykładni art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 51 i 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.